

๒๘ มิถุนายน ๒๕๕๐ ๑๐.๐๓ น.

พี่มุ

อิม ปานก็ขอบคุณมากๆ เลยครับสำหรับสิ่งที่พี่มุถามมา เพราะเด็กต่างจังหวัดหลายๆ คน ปานบอกได้เลยว่าต้องพูดเป็นเสียงเดียวกันว่ามันค่าใช้จ่ายอะไรกันนักกันหนาอะ ทำไมมันถึงเยอะ อย่างนี้ พี่มุครับถ้าพูดวันนี้ปานบอกเลยว่าปานนี่ออกไม่หมดหรือครับว่ามันค่าอะไรบ้างมากมายแต่จะบอกให้ได้เยอะที่สุดเท่าที่นึกได้ตอนนี้ละครับ คือมันแบบว่าขนาดบางทีเงินหนึ่งพัน บาทแทบจะดูไร้ค่าไปเลย

สำหรับปานนะครับที่ผ่านมานี่ปานต้องจ่ายค่ารับน้องคณะถึง ๕๐๐ บาท ค่ารับน้อง มหาวิทยาลัย (รับน้องก้าวใหม่จะมีเป็นบ้านๆ) ๔๐๐ บาท แล้วแต่บ้านครับว่าจะเก็บมากหรือน้อย ค่าเลี้ยงน้องไปเที่ยวทริปลานาน่าจะไม่ต่ำกว่า ๕๐๐ บาท สำหรับพี่ปีสอง น้องปีหนึ่งจะอยู่ที่ ๑๕๐ บาท ปีนี้คณะปานมีพิเศษคือครบ ๕๐ ปี มีจัดงานกีฬาแข่งขันกันในคณะต้องเสียค่าเสื้อ ๒๐๐ บาท ช่วงเปิดเทอมมาจนถึงปัจจุบันนี้ยังต้องถ่ายเอกสารชื้ออยู่เนืองๆ พี่มุคิดว่าปานต้องจ่ายค่าถ่ายเอกสารตอนนี้อย่างไรแล้วเก็บพันได้ ไหนจะยังต้องมีน้องรหัสคณะ สาขาวิชา และยังมีน้องรหัสหออีกที่ต้องชื้อขนมให้ ต้องชื้อของขวัญและพาไปเลี้ยงตอนเปิดสาย ตอนที่บอกว่าใครคือพี่ของเธอ อิม ยังมีอีกพี่เวลามีกิจกรรมปานบอกได้เลยว่าออกตลอด ปีหนึ่งยังดีหน่อยที่ออกหลายครั้ง แต่ยังมีพี่ๆ ที่คอยออกให้มากกว่า แต่ตอนนี้อยู่ปีสองอะไรๆ ก็ต้องจ่ายเยอะจ่ายมากขึ้น ในหลายครั้งที่ปานโทรศัพท์คุยกับแม่ เพราะปานไม่มีเงินจะให้มากขนาดนั้น อะไรๆ ทุบทุบเดียวเก็บ ทุบทุบมาอีกแล้ว ไม่จ่ายก็โดนเพื่อนทวงไม่หยุด พี่ๆ รับผิดชอบก็ต้องเสียเงินทำซุ้มให้อีก ถ้าใครมีสายรหัสก็ต้องชื้อของให้ เอาจ้พี่มุ มีงานที่ต้องเสียค่าใช้จ่ายอีกคืองานบายเนียร์ จัดให้กับพี่ๆ ที่จบ ซึ่งจัดโดยน้องๆ ปีหนึ่งถึงปีสี่ (ครูศาสตร์หลักสูตร ๕ ปีครับ) น้องปีหนึ่งต้องเสียเงิน ๕๐๐ บาท ปีสองต้องจ่ายพันห้า ปีสามต้องจ่ายสองพันห้า ก็ตอนนี้ครูหลักสูตรห้าปีเพิ่งมีจะนั่นก็พี่เขาจบหลักสูตร ๔ ปี อยู่ พี่ๆ ที่จบไม่ต้องออกเงินสักบาทเดียว มันก็ประมาณว่าน้องจัดให้พี่จัดที่โรงแรม (พี่มุเพียมาก) น้องๆ ออกคนละห้าร้อยนี่แค่ค่าซุ้มดอกไม้ละครับ แล้วงานนี้มันยังไม่จบครับ ชุดที่ใส่เขาก็กำหนด theme อีกว่าปีหนึ่งใส่ชุดประมาณแบบนี้ ปีสองแบบนี้ เอาจะครับคราวนี้คนรวๆ ก็ประชันกันเต็มที่ คนจนๆ ละครับ จะเอาเงินที่ไหนไปชื้อชุด อ้าวสูทอีกล่ะจะหาที่ไหน เข้าโรงแรมห้าดาวแต่งตัวแบบบ้านนอกก็กระไรอยู่ คือมันจะเกิดปัญหาอะไรต่างๆ มากเลยครับ ปานเดี๋ยอร้องเรื่องค่าใช้จ่ายอย่างนี้ตอนอยู่ปีหนึ่งหลายครั้งซึ่งมีครั้งหนึ่งจำได้ว่าต้องจ่ายเงิน ๖๐๐ บาท ปานต้องเข้าไปขออิมเงินที่กิจการนิสิตที่คณะ ปรากฏว่าที่คณะกับบอกว่าไม่มีเงินให้อิม ทำไงละ เราเด็กบ้านนอก พ่อแม่เงินเดือนมีที่ไหน พูดแล้วมันน่าน้อยใจมากเลยนะพี่มุเขาคิดหรือเปล่าว่าเรามันเด็กบ้านนอก แค่งเงินใช้ไปวันๆ เนี่ยมันก็เลือดตาแทบกระเด็นแล้ว หลายคนก็จะบอกว่ามันก็อย่างนี้แหละ...ไฮโซ ปานก็อยากถามว่าแล้วมันทุกคนไหมล่ะ ที่มีเงิน ใช้กระเป๋าใบละเป็นพัน

ก็คือพูดง่ายๆ นะครับพี่มุ เด็กบ้านนอกปานบอกได้เลยว่าเดือดร้อนมากๆ ก็เรื่อง
ทุนถ้าถามว่าเยอะไหม ปานบอกว่าเยอะมาก มากจริงๆ แต่คณะปานเป็นคณะที่เด็กมาจาก
ต่างจังหวัดเยอะที่สุดก็ว่าได้ใน... ทุนที่คณะจะเยอะขนาดไหนก็ไม่พอ หลายคนพ่อแม่เป็น
ข้าราชการยังขอทุน รู้สึกอิจฉาเพื่อนจ้ดที่ได้เงินใช้ ไม่ต้องจ่ายค่าเทอม เราขอบ้างดีกว่า พี่มุคิดว่า
ปานเป็นเกษตรกรได้ทุนค่าเล่าเรียนเทอมเดียว ปานคิดว่าอะไรเนี่ยเรากล้าปากจะตายแล้วดันคิดว่า
พี่สองคนจบไปแล้ว เป็นลูกคนสุดท้ายพ่อแม่ส่งสบายอยู่แล้ว คิดอย่างนั้นได้ไงปานไม่รู้ พี่แต่ละคน
จบมาพ่อแม่ไม่ต้องจ่ายค่าเทอมหรือส่งให้เลยในแต่ละเดือนเพราะกู้ยศ. ตอนนี้ปานก็อยู่
เหมือนกัน คือมันรู้สึกน้อยใจที่ว่าเวลาเขาดูฐานะทางสังคม โหอารายเกษตรกรคนชั้นล่าง ชั้นต่ำใน
สังคม แต่พอให้ทุนลูกข้าราชการกับเกษตรกรดันได้ทุนเท่ากัน อย่างน้อยๆ พ่อแม่เขาก็มีเงินเดือน
จะลำบากเท่าเกษตรกรหรือ พ่อแม่มีเงินเดือนที่ไหน หาเช่ากินค้ำก็ยังไม่พอปากท้อง ยิ่งสภาพ
อากาศ คนยิ่งยากจน ยิ่งแข่งกันหากิน

คือปานพูดโดยสรุปๆ เลยนะพี่มุ ปานบอกได้เลยว่าค่าใช้จ่ายสูง และมีมากจริงๆ ปีหนึ่ง
ประมาณสิบครึ่งได้ที่ต้องจ่ายเกี่ยวกับคณะ ส่วนค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับการเรียนนั้นมันก็มา
เรื่อยๆ อย่างปานเนี่ยอยู่สาขาวิชาเอกภาษาไทย รายงานเยอะมากกกก บางครั้งรายงานเดี่ยวเสีย
ไปเลยเต็มๆ ๔๐๐ บาท ค่าซีท อาจารย์มีมาให้เรื่อยๆ ถ่ายเอาเอง หนังสือบางวิชาก็ต้องซื้อ มัน
แบบว่าพูดไม่ออกแล้ว มันเยอะจริงๆ ตอนนี้ปานก็ทำงานระหว่างเรียนด้วยถ้าวันไหนที่ว่างจริงๆ ส่ง
ขอทุนของเพื่อนๆ ที่ไม่เกี่ยวกับมหาวิทยาลัยและคณะก็ขอ คือว่ามันต้องดิ้นรนชวนขายเอาตัวเอง
ให้รอด ตอนนี้ปานยังลุ้นทุนอาหารกลางวันของสมาคมนิสิตเก่าอยู่เหมือนกัน แต่เด็กครุฯ เป็นเด็ก
ที่แข่งกันขอทุนมากที่สุดไน,,, ก็ว่าได้ ขอจนถึง ๔๐ คน ก็ต้องใช้จ่ายให้ประหยัดที่สุดเท่าที่จะทำ
ได้ คือบางครั้งตอนที่อยู่ปีหนึ่ง เย็นวันศุกร์จนถึงวันอาทิตย์ปานเคยกินข้าวแค่สามจานก็มี แต่
ตอนนี้ปานก็รู้สึกมีกำลังในการเรียนขึ้นมาบ้างถ้าหากคิดถึงความสามารถความสามารถของพ่อ
แม่ที่สามารถผลักดันส่งเสียให้ลูกเล่าเรียนได้ แม้บางครั้งต้องไปกู้หนี้ยืมสินมากก็ตาม แต่ตอนนี้ปาน
เงินค่าใช้จ่ายยังหนักอยู่ที่การเรียนและกิจกรรมอยู่เหมือนเดิม แต่ค่าอาหารปานไม่ต้องซื้อเพราะ
ป่าที่ขายข้าวที่โรงอาหารหอพัก เขาเข้าใจ เห็นใจ และสงสารปาน เขาเลยให้ข้าวปานกินไม่ต้อง
จ่ายเงินเลย มันก็ทำให้ปานได้กินข้าววันละสามจานเหมือนคนปกติ เพราะตอนที่อยู่ปีหนึ่งกินข้าว
ไม่เกินวันละสองจาน

ก็ทุกสิ่งทุกอย่างนั้นมันก็เป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นที่ไม่สามารถเลือกได้ เข้าเมืองตาหลิว มันก็
ต้องหลิวตาตาม ก็อาจจะเหมือนระบายให้พี่มุฟัง แต่ยังไงปานก็ขอขใจพี่มุที่ทนอ่านจนจบนะครับ

ถ้าพี่มุอะไรอยากถามอีก พี่มุถามมาได้นะครับ ปานยินดีและเต็มใจที่จะช่วยพี่มุเสมอ
สวัสดีครับ

.....